

Az Evelyn Hugo hét férje, a Daisy Jones & The Six és
a Szikrázó Malibu #1 New York Times bestsellerszerzőjétől

Egyetlen szerelmeim

„Egy csodálatos nyári olvasmánynak
álcázott mestermű.” – Bustle

fineq
selection

TAYLOR JENKINS REID

TAYLOR JENKINS REID

Egyetlen szerelmeim

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

*A történet a massachusettsbeli Actonben játszódik.
Így természetesen a boxborough-i Andy Bauchnak szeretném ajánlani.
Továbbá Rose-nak, Warrennek, Sallynek, Bernie-nek, Nikónak és
Zachnek, akik a kaliforniai Encinóból származnak.*

ÉPPEN BEFEJEZEM A VACSORÁT a családommal és a vőlegényemmel, amikor a férjem telefonál.

Apa hatvannegyedik születésnapja van. Egy vadászöld kasmírpulóvert visel, a kedvencét. Két éve vettük neki a nővéremmel, Marie-vel. Szerintem ezért szereti annyira. Na és azért is, mert kasmír. Nem áztatom magam.

Anya mellette ül. Könnyű, fehér blúzt, világos pamutnadrágot visel. Igyekszik elfojtani a mosolyát. Tudja, hogy a dallal kísért, felgyertyázott aprócska torta bármelyik pillanatban megérkezhet. Úgy rajong a meglepetésekért, mint egy kislány.

A szüleim harmincöt éve házasok. Felneveltek két gyereket, és egy sikeres könyvesboltot vezetnek. Két imádni való unokájuk van. Az egyik lányuk viszi tovább a családi vállalkozásukat. Van mire büszkének lenniük. Boldogságos születésnap ez apának.

Anya másik oldalán Marie ül. Ilyenkor, amikor egymás mellett vannak, és egy irányba néznek, mindig megállapítom magamban, hogy mennyire hasonlítanak. Ugyanaz a csokoládébarna haj, zöld szemek, filigrán testalkat.

Nekem viszont nagy a fenekem.

Szerencsére már tudom értékelni. Sok dal persze valóságos dicsőhimnuszt zeng a terebélyes hátsóról, és ha az eddigi több mint harminc évem megtanított nekem valamit, akkor azt, hogy szégyentelenül fel merjem vállalni önmagam.

A nevem Emma Blair, és van egy nagy kufferem.

Harmincegy éves vagyok, öt láb hat hüvelyk magas, szőke, lenőtt pixie-frizurával. Mogyoróbarna szememet a jobb arccsontom tetején lévő szeplők konstellációja ragyogja be. Apa gyakran viccelődik is, hogy a Kis Göncölt látja.

A múlt héten kaptam egy gyűrűt Samtól, a vőlegényemtől. Több mint két hónapig járta miatta az ékszerboltokat. Egy gyémántköves gyűrű vörösaranyból. Nem ez az első eljegyzési gyűrűm, gyémántot viszont még soha nem viseltem. Amikor magamra nézek, csak ezt látom, és semmi mást.

– Jaj, ne! – szólal meg apa, miközben észrevesz három közeledő pincért, kezükben egy szelet torta, rajta égő gyertyával. – Csak nem...

Nem játssza meg magát, tényleg elpirul, amikor a vendégek még rá is zendítenek egy szülinapi dalra.

Anya hátrafordul, hogy lássa, amit apa.

– Ó, Colin... – mondja. – Csak nyugi! Ma van a születésnapod, ezért...

Ekkor a pincérek hirtelen balra fordulnak, és egy másik asztalhoz mennek. Úgy tűnik, nem csak az apám született ezen a napon. Anya látja, mi történik, és próbálja menteni a menthetőt.

– ...ezért nem is rendeltem neked ide tortát – fejezi be a mondatát.

– Ne is próbálkozz! – inti le apa. – Elárultad magad.

A felszolgálók átnyújtják a meglepetést a másik asztalnál ülő ünnepeletnek, amikor megjelenik az üzletvezető egy újabb szelet tortával. Most már mindannyian egyenesen felénk tartanak.

– Ha gondolod, elbújhatsz az asztal alá – javasolja Sam –, majd szólok, hogy nem vagy itt.

Sam kellemesen jóképű, nem olyan hivalkodó módon – ami szerintem talán a legjobb módja annak, hogy valaki jóképű legyen –, meleg, barna tekintete gyengédséget sugároz. És van humora. Nagyon vicces tud lenni. Feltűnt, hogy amióta összejöttünk, elmélyültek a nevetőráncaim. Lehet, hogy azért van így, mert öregszem, de motoszkál bennem a gyanú, hogy talán többet nevetek, mint azelőtt. Mi mást kívánhatna az ember a párjától, mint hogy kedves és vicces legyen? Nem hiszem, hogy nekem bármi is fontosabb lenne.

Megérkezik a torta, mire mindannyian hangosan énekelni kezdünk. Apa céklavörös lesz. Aztán a felszolgálók visszavonulnak, mi pedig ott maradunk egy méreteres csokitortaszelettel és a hozzá járó vaníliafagylalttal.

A pincérek öt kanalat hagytak az asztalon, mire apa mindet magához ragadja.

– Nem értem, minek ennyi kanál... Egy is elég lesz – jelenti ki. Anyám elmarkol tőle egyet.

– Lassan a testtel, Ashley! – szól rá apa. – Ezért a kínos helyzetért jár nekem egy szelet torta.

– Szóval így állunk... – szól közbe Marie. – De akkor intézd el, hogy az én születésnapomon, ami a jövő hónapban lesz, nekem is hasonló kínokat kelljen kiállnom! Megérné.

Marie belekortyol a Diet Coke-jába, majd a telefonjára pillant, hogy megnézzze az időt. A férje, Mike, otthon maradt az

unokahúgaimmal, Sophie-val és Avával. Marie-nek nem szokása sokáig magukra hagyni őket.

– Indulnom kell – mondja. – Sajnálom, de...

Nem is kell magyarázkodnia. Anyáék felállnak, hogy megöleljék, és elbúcsúzzanak tőle.

Miután elmegy, és apa végre beleegyezik, hogy megossa velünk a tortaszeletét, megszólal anya:

– Hülyeségnek hangzik, de hiányzik ez. Az érzés, hogy rohannom kell haza, mert tudom, hogy várnak rám a kislánykáim.

Tudom, mi jön most.

Harmincegy éves vagyok, és hamarosan férjhez megyek. Pontosan tudom, mi következik.

– Gondolkodtatok már azon, hogy mikor vágtok bele a család-alapításba?

Nehéz megállnom, hogy ne forgassam a szemem.

– Anya...

Sam felnevet. Ő megengedheti magának. Neki csak a tiszteletbeli anyja.

– Csak azért hozom szóba, mert egyre több tanulmány foglalkozik a kései gyerekvállalás veszélyeivel – folytatja anya.

Mindig vannak olyan tanulmányok, amik szerint csipkednem kéne magam, és olyanok is, amik szerint nem. Én pedig úgy döntöttem, hogy akkor szülök majd gyereket, amikor készen állok rá. Nem érdekel, hogy mi mindent olvasgat össze anya a *Huffington Poston*.

Szerencsére az arckifejezésemet látva meghátrál.

– Mindegy, hagyjuk is! – mondja, nagyot legyintve. – Úgy beszélek, mintha a saját anyám lennék. Nem szóltam. Befejeztem.

Apa felkacag, és átkarolja.

– Jól van akkor – ért egyet. – Én cukormérgezést kaptam, Emmáéknak meg biztos van jobb dolguk is annál, mint hogy velünk ücsörögjenek. Kérjük a számlát!

Negyedórával később kint vagyunk mind a négyen az étterem előtt, és a kocsik felé tartunk.

Sötétkék pulóverruhát viselek, vastag harisnyával. Épp csak hogy nem fázom. Ez volt az utolsó este, hogy gyapjúkabát nélkül kitestem a lábam otthonról.

Október legvége van. Nyakig járunk az őszben, már teljesen bevette magát New Englandbe. A lehullott sárga-vörös levelek lassanként ropogós, barna avarrá száradnak. Sam járt már a szüleimnél összegereblyézni az udvart. Decemberben, amikor lezuhan a hőmérséklet, Mike-kal a havat is elhányják majd.

De most még van egy kis langymelegség a levegőben, úgyhogy kiélvezem, amennyire csak tudom. Amikor Los Angelesben éltam, nem becsültem meg eléggé azokat a kellemes éjszakákat. Az ember nem becsüli meg azt, ami örökké tart. Ez az egyik oka annak, hogy visszaköltöztem Massachusettsbe.

Ahogy a kocsihoz lépek, halk mobilcsörgés üti meg a fülem. A hang a táskámból jön. Közben hallom, hogy apám győzködi Samet, tanítsa meg gitározni. Apámnak van egy idegesítő tulajdonsága: minden hangszeren meg akar tanulni, amin Sam játszik, és csak mert Sam zenetanár, azt hiszi, ez menni is fog neki.

Beletúrok a táskámba, és előrántom belőle az egyetlen dolgot, ami villog. Nem ismerem fel a számot. A 808-as körzet nem tűnik ismerősnek. Felébred bennem a kíváncsiság.

Mostanában a 978-as, a 857-es, az 508-as és a 617-es körzeteken kívül senkinek nincs oka felhívni engem, amik Bostonnak és környékének a körzetszámai.

A 978 mindig is az otthonot jelentette számomra, függetlenül attól, hogy éppen milyen körzetszámú helyen laktam. Előfordult, hogy egy évet Sydney-ben töltöttem (61 2), vagy hogy hónapokon át úton voltam Lisszabontól (351 21) Nápolyig (39 081). Nászútra Mumbaiba (91 22) mentem, aztán évekig boldogan éltem Kaliforniában, Santa Monicában (310). De amikor haza kellett jönnöm, a „haza” a 978-at jelentette. És aztán itthon is maradtam.

Ekkor ugrik be a megfejtés.

A 808 Hawaii körzetszáma.

– Halló! – szólok bele a telefonba, ahogy felveszem.

Sam felém fordul, majd kisvártatva a szüleim is.

– Emma?

Ezt a hangot a telefonban bárhol, bármikor felismerném. Ez a hang szólt hozzám nap mint nap, hosszú éveken át. És azt hittem, hogy már soha többé nem fogom hallani, és el sem tudom hinni, ami most történik.

Ő az. A férfi, akibe tizenhét éves koromban szerettem bele. Aki miatt özvegy lettem, amikor lezuhant a helikopterével valahol a Csendes-óceán felett, és nyomtalanul eltűnt.

Jesse.

– Emma – ismétli meg Jesse. – Én vagyok az. Életben vagyok. Hallasz engem? Úton vagyok hazafelé.

Valószínűleg mindenkinek volt már olyan pillanata, amikor azt érezte, hogy onnantól már semmi sem lesz ugyanolyan, mint volt. Ha visszatekintesz a múltba, biztos találsz valahol egy olyan sarkalatos pontot, egy olyan eseményt, amelyik megváltoztatott téged,

megváltoztatta az életedet – meghatározóbbnak bizonyult a többinél.

Egy pillanatot, ami létrehozott egy *előtte* és egy *utána* szakaszt.

Ilyen lehet például az, amikor valaki találkozik a nagy Ő-vel, amikor ráébred, hogy mi az, amit szenvedélyesen szeret csinálni, vagy amikor megszületik az első gyermeke. Lehet ez egy csodálatos, de akár egy tragikus pillanat is.

A lényeg, hogy új megvilágításba helyezi az emlékeidet, és attól fogva egész másként tekintesz majd az életedre, és onnantól számítva életed minden eseménye besorolható lesz egy *előtte*, illetve egy *utána* címke alá.

Régebben azt hittem, hogy számomra az volt ez a pillanat, amikor elveszítettem Jesset.

Mintha a szerelmünk minden napja ennek a pillanatnak az előzményeként szolgált volna. És minden, ami azóta történt, ebből következett.

De most már tudom, hogy Jesse nem halt meg.

És biztos vagyok abban, hogy számomra most jött el ez a bizonyos pillanat.

Mindaz, ami a mai nap *előtt* történt, másnak tűnik, és fogalmam sincs, hogy mi lesz ezek *után*.

ELŐTTE

Emma és Jesse

*Avagy hogyan esünk szerelembe,
és aztán hogyan hullunk darabokra*

S OHA NEM VOLTAM KORÁN KELŐ TÍPUS. De a reggeli fényt legjobban szombaton utáltam középiskolás koromban, tíz perccel nyolc után.

Apa mindig óraműpontossággal kopogtatott az ajtómon, majd bekiáltott:

– Fél óra múlva indul a buszod.

A „busz” alatt a Volvónkat értette, ami ilyenkor nem az iskolába vitt. Hanem a családi könyvesboltunkba.

A Blair Booksot még apa nagybátyja alapította a hatvanas években, pontosan ott, ahol azóta is áll: a Great Road északi oldalán, a massachusettsbeli Actonben.

A dolgok pedig úgy alakultak, hogy amint abba az életkorba léptem, hogy legálisan is munkaerőszámba lehetett venni, minden egyes szombaton, sőt suli után még némely munkanapokon is én lettem a pénztáros.

A szombatokat azért kaptam, mert Marie a vasárnapokat választotta. Előző nyáron vett is egy leharcolt sötétkék Cherokee dzsipet a fizetéséből.

Egyetlenegyszer ültem benne, annak a napnak az estéjén, amikor nyélbe ütötte az üzletet. Állatira fel volt dobva, és meghívott a Kimball’s Farmra fagyizni. Anyáéknak is vettünk egy kehely csokifagyit,

és egyáltalán nem zavartattuk magunkat, hogy ott olvadozik mellettünk a nyári melegben; csak ültünk a motorháztetőn, és ráérősen kanalazgattuk a sajtunkat.

Szidtuk a könyvesboltot meg a parmezán sajtot, mert anya mindig azt rakott a krumplira. Marie bevallotta nekem, hogy füvezett, én pedig megígértem, hogy nem árulom be a szüleinknek.

Aztán megkérdezte, hogy csókolóztam-e már valaha, én pedig elfordultam, rá sem mertem nézni, mert attól féltem, hogy leolvassa az arcomról a választ.

– Semmi baj – mondta. – Sokan csak középiskolai korukban csókolóznak először.

Khaki rövidnadrágot viselt laza, sötétkék inggel, a nyakában két vékony aranylánc lógott, bele a melltartója középebe. Sosem gombolta be rendesen az ingét. Mindig eggyel több gombot hagyott nyitva, mint illendő lett volna.

– Aha – feleltem. – Tudom.

De feltűnt, hogy nem azt mondta, ami persze jólesett volna, hogy ő is csak középiskolai korában csókolózott először. Engem nem zavart, hogy más vagyok, mint a többiek. Az zavart, hogy más vagyok, mint ő.

– Most, hogy kilencedikes leszel, minden jobb lesz – biztatott, és elhajította a maradék csokicseppes mentafagyiját. – Hidd el!

Abban a pillanatban, azon az estén, bármit elhittem volna neki.

De ez egy kivételes pillanat volt, mert nekünk azon kívül, hogy egy házban laktunk, nem sok közünk volt egymáshoz.

Kilencediktől aztán, hogy egy iskolába jártunk, és már nemcsak otthon, hanem ott is összefutottunk a folyosón, szokásunkká vált, hogy úgy menjünk el egymás mellett, mint az ellenségek fegyverszünet idején.

El lehet hát képzelni a meglepetésemet, amikor kilencedikes koromban egy tavaszi szombat reggelen nyolc óra tíz perckor arra ébredtem, hogy nem kell mennem a könyvesboltba.

– Marie elvisz téged farmert venni – közölte anya.

– Ma? – kérdeztem vissza.

Felültem, megdörzsöltem a szemem, és azon gondolkodtam, hogy akkor visszaalhatok-e.

– Igen, ma. A plázába – erősítette meg az információt anya. – Akármelyik tetszik, kifizetem. Ötven dolcsit hagytam a pulton. Ha mégis többbe kerül, kipótolod.

Valóban szükségem volt már egy farmerre, a régieket mind rongyosra hordtam. Minden karácsonykor akartak venni egy újat, de nekem soha nem felelt meg egy sem, és annyira rá voltam csavarodva a témára, hogy ezek szerint anya feladta. Pedig még nemrégiben is elvitt vásárolni, és mind a kétszer egy óráig bolyongtunk, és mindent elkövetett, hogy leplezze az ingerültségét.

De ez most új volt. Eddig mindig ott akart lenni velem mindenhol, világéletemben körülöttem forgolódott. Végül azonban annyira az agyára mehettem, hogy képes volt lepasszolni. Méghozzá éppen szombaton.

– Ki lesz akkor a kasszánál? – kérdeztem, de rögtön meg is bántam.

Hirtelen kiakadtam magamra, amiért megfúrok egy ilyen jó ötletet. Egyszerűen annyit kellett volna felelnem, hogy „oké”, és szép csendben lapítani, nehogy meggondolja magát.

– Az új fiú, akit felvettünk, Sam – válaszolta anya. – Teljesen jó lesz így. Neki úgyis le kell dolgoznia a munkaidejét.

Sam tizedikes volt. Egy napon besétált az üzletünkbe, és megkérdezte, jelentkezhetsz-e nálunk állásra, annak ellenére, hogy nem is kerestünk munkaerőt, és a korunkbeliek többsége inkább az utca

végén lévő CD-boltban szeretett volna dolgozni. A szüleim azonnal felvették.

Elég helyes srác volt – magas, vékony, olajbarna bőrrel, sötét szemmel –, és mindig jókedvű. Én azonban egyszerűen nem tudtam megkedvelni, miután Marie „imádni valónak” tartotta. Úgy voltam vele, hogy nekem csak azért sem tetszhet az, aki neki.

Bevallom, ez a fajta gondolkodásmód kezdte meglehetősen leszűkíteni a baráti körömet, és egyre inkább tarthatatlanná vált.

Marie ugyanis mindenkit kedvelt, és Marie-t is kedvelte mindenki.

Ő volt „a kedvenc”, akit minden arra predesztinált, hogy a szüleink szeme fénye legyen. Olive barátnőm csak „a Könyvkereskedők Lányának” hívta a háta mögött, mert Marie úgy is viselkedett, mint ha konkrétan létezne egy ilyen típus, és tüntetően magán is viselte annak minden jellegzetességét, mint valami érdemérmét.

Felnőtteknek való könyveket olvasott, verseket írt, és filmszárók helyett regényhősökbe zúgott bele, amitől nekünk Olive-val hányunk kellett.

Amikor Marie annyi idős volt, mint én, felvette a kreatívírási órát, és eldöntötte, hogy „író akar lenni”. Az idézőjelekre azért van szükség, mert csak egy kilencoldalas krimi írt, amiben a gyilkosról kiderül, hogy a főszereplő kishúga, Emily. Elolvastam, és noha még én is megállapítottam magamban, hogy nagyon gáz, ő leadta az iskolaújságnak, és azok annyira odavoltak érte, hogy a második félévben kilenc hét alatt részletekben leközltek.

Az, hogy mindeközben az iskola egyik legnépszerűbb csaja volt, még rosszabbá tette a helyzetet. Ami csak azt bizonyítja, hogy ha elég jól nézel ki, akkor a menőség már jön magától.

Ugyanakkor én szinte minden kilencedikes kötelező olvasmányának a rövidített változatát olvastam el titokban a könyvtárban. És

bár egy halom könyv tornyosult a szobámban, amiket a szüleimtől kaptam ajándékba, még kinyitni sem voltam hajlandó őket.

Jobban szerettem a videóklipet, az NBC kihagyhatatlan csü-törtöki műsorát meg a Lilith Fair koncertturné énekesnőit. Amikor unatkoztam, anya régi *Travel + Leisure* utazási magazinjait lapozgattam. Kivágtam a képeket, és kiragasztgattam a falra. Az ágyam feletti részt így Keanu Reeves-címlapok, Tori Amos CD-borítói és az olasz Riviérát, illetve francia tájakat ábrázoló újságkivágások szédítő egyvelege borította.

És senki, ismétlem, senki sem nézett volna még tévedésből sem menő csajnak.

A szüleim azzal viccelődtek, hogy biztos valaki más gyereket adták ki nekik a kórházban, amin magam is jókat nevettem, de közben nem egyszer összevettem a gyerekkori képeiket a tükörképemmel, és a hasonlóságokat számolgatva győzködtem magam, hogy ehhez a családhoz tartozom.

– Jól van akkor, remek – mondtam anyának, miközben inkább annak örültem, hogy nem kell munkába mennem, mint annak, hogy a nővéremmel fogom tölteni az időt. – Mikor indulunk?

– Nem tudom – felelte anya. – Beszéljétek meg Marie-vel! Én be-mentem az üzletbe. Vacsoránál találkozunk. Szeretlek, drágám. Le-gyen szép napod!

Ám amikor becsukta az ajtót, azzal a lendülettel vissza is zuhan-tam az ágyba, hogy kiélvezzem az alvás minden áldott percét.

Valamikor tizenegy után Marie berontott a szobámba:

– Mozdulj meg, indulunk! – kiáltotta.

Három boltot is megjártunk, összesen tizenkét farmert próbál-tam fel. Némelyik túl bő volt, némelyik túl szűk, némelyik túl ma-gas derekú.

Amikor a tizenkettediknél kiléptem a próbafülkéből, Marie végtelen unalommal bámult rám.

– Jól áll. Vedd meg, és menjünk! – mondta talpig Abercrombie & Fitchbe öltözve.

Az ezredforduló ideje volt. New Englandben mindenki talpig Abercrombie & Fitchbe volt öltözve.

– Fenékben olyan furi – jegyeztem meg, és nem mozdultam.

Marie rám meredt, mintha várt volna valamit.

– Megfordulnál, hogy megnézzem, mennyire furi, vagy mi lesz?
– bökte ki végül.

Megfordultam.

– Olyan, mintha pelenka lenne rajtad – állapította meg.

– Pontosan erről beszélek.

Marie a szemét forgatta.

– Várj csak!

Leírt egy kört az ujjával a levegőben, jelezve, hogy menjek vissza a próbafülkébe. Így is tettem.

Éppen lehámoztam magamról ezt az utolsóknak szánt darabot, amikor egy fakított, egyenes szárú fazont dobott fel az ajtó tetejére.

– Ezt próbáld fel! – mondta. – Joelle is ilyet hord, pedig neki nagy a segge.

– Hálás köszönet – feleltem, és lekaptam a farmert az ajtóról.

– Én csak segíteni próbálok – tette még hozzá, és a fülkeajtó alatti résben láttam, hogy távolodnak a lépteit, mintha azért, mert őt már nem érdekli a dolog, befejezettnek lehetne tekinteni a beszélgetésünket.

Lehúztam a nadrág sliccét, és beleléptem. A csípőmön kénytelen voltam felrácigálni, és egy picit be is kellett húzni a hasam, hogy be tudjam gombolni. Aztán kihúztam magam, és pózolni

kezdtem a tükör előtt, sőt, meg is fordultam, hogy lássam, hátul hogy áll.

A hátsóm napról napra jobban domborodott, míg a mellem mintha megállt volna a növekedésben. Eleget bújtam anya *Glamour* magazinjait ahhoz, hogy tudjam, körtealkatom van. A hasam lapos, ám a csípőm egyre csak szélesedett. Olive viszont elkezdett mellre és hasra hízni, és azon morfondíroztam, vajon jobban örülne-e annak. Az almaalkatnak.

De ha őszinte akartam lenni magamhoz, nekem igazából az tetszett, amit Marie örökölt anyától. Közepes fenék, közepes mell, barna haj, zöld szem, sűrű szempilla.

Ehelyett nekem apám színei jutottak – a hajam se nem szőke, se nem barna, a szemem valahol a barna és a zöld között –, és mindennek a tetejébe teljesen sajátos testalkatom volt. Egyszer megkérdeztem anyát, hogy mégis honnan van nekem ilyen rövid, zömök lábam, mire így felelt:

– Nekem aztán fogalmam sincs.

Ez volt a legszörnyűbb mondat, amit életemben mondott nekem.

A külsőmben egyedül csak a szeplőimet szerettem. Azt az apró, sötét kis pöttyökből álló csoportosulást a jobb szemem alatt. Kis koromban altatáskor anyukám mindig összekötögette az ujjával a pontokat.

A szeplőimet szerettem, a fenekemet viszont utáltam.

Szóval csak álltam ott az öltözőben, és semmi másra nem vágytam, mint egy farmerre, amiben kisebbnek tűnik a hátsó fertályom. Mint talán éppen ebben, a rajtam lévőben.

Kiléptem a próbafülkéből, hogy kikérjem Marie véleményét. De sajnos már hűlt helye volt.

Visszaléptem a fülkébe, és rájöttem, hogy nincs senki, akivel megvitathatnám a kérdést, nekem kell döntenem.

Még egyszer megnéztem magam a tükörben.

Lehet, hogy tetszik?

Rápillantottam az árcímkére. Harmincöt dolcsi.

Még ha hozzáadom az adót, akkor is marad pénzem, hogy vegyek magamnak egy terijaki csirkét a kajáldában.

Átöltöttem, a kasszához mentem, és átnyújtottam a szüleim pénzét a pénztárosnak. Cserébe kaptam egy zacskót, benne a farmerrel, amit végre nem utáltam.

Marie még mindig nem került elő.

Körülnéztem, aztán lesétáltam a Body Shopba, hátha éppen ajakápolót vagy tusfürdőt vásárol. Fél óra múlva akadtam rá, éppen egy fülbevalóért fizetett a Claire'sben.

– Már mindenhol kerestelek! – kiáltottam.

– Bocs, ékszereket nézegettem.

Marie elvette a visszajáróját, egy elegáns mozdulattal a tárcájába tette, majd magához vette a fehér kis nejlonzacskót, benne a kétségtelenül hamis arannyal, amitől biztos, hogy zöldesszürke lesz a fülcimpája.

Magabiztosan kísétált az üzletből, én pedig a nyomába szegődtem. A bevásárlóközpont kijárata felé tartott, ahol leparkoltunk.

– Várj! – mondtam, hirtelen megállva. – Még be akartam ugrani kajáért az egyik étterembe.

Marie felém fordult, majd az órájára nézett.

– Bocs, de nem fér bele. El fogunk késni.

– Honnan?

– Az úszóversenyről – válaszolta.

– Milyen úszóversenyről? – kérdeztem vissza. – Nem volt szó semmiféle úszóversenyről.

Marie nem válaszolt, mert nem is kellett neki. Csak mentem utána a kocsí felé, hogy velem tartsak, bárhová megy is, és megtegyem, bármit mond is.

Már az autóban ültünk, amikor végre méltóztatott beavatni.

– Graham lett idén az úszócsapat kapitánya – közölte.

Á, értem már!

Graham Hughes. Minden csapatnak ő a kapitánya, amiben csak játszik. „Az iskolai évkönyv legszebb mosolya” cím várományosa. Pontosan az a típus, akivel Actoni Szent Marie járna.

– Ez remek – feleltem.

Rögtön egyértelművé vált, hogy nem pusztán az lesz a sorsom, hogy ülök, és nézem az 50 méteres gyorsúszást, hanem utána még várakozom is Marie kocsiában, amíg ők a Grahamében csókolóznak.

– Beugornánk legalább egy autósbüfébe odafelé menet? – kérdeztem, elkönyvelve a vereséget.

– Jó, persze – egyezett bele Marie.

Aztán összeszedve minden bátorságomat, kijelentettem:

– Te fizetsz.

A nővérem felém fordult, és rám nevetett.

– Tizennégy éves vagy. Nem tudod kifizetni a saját ebédedet?

Elképesztő képessége volt ahhoz, hogy még akkor is hülyének érezzem magam, amikor a legmagabiztosabb voltam.

Megálltunk egy Burger Kingnél, aztán elmajszoltam egy Whopper Junior szendvicset az első ülésen, de közben összekentem a kezem ketchuppal és mustárral, és meg kellett várnom, amíg leparkolunk, hogy keressek egy szalvétát.

Marie magamra hagyott, amint megcsapta az orrunkat a klór szaga. Így hát felültem a lelátóra, és igyekeztem jól érezni magam.

A fedett uszodarész tele volt egy szál fürdőnadrágot viselő, jó kondiban lévő korombeli fiúkkal. Csak úgy kapkodtam a szemem.

Néztem, ahogy Graham feláll a startkörre, és a sípszó elhangzása után beleveti magát a vízbe, olyan könnyedséggel, ahogy egy madár hasítja a levegőt. Az első pillanattól kezdve egyértelmű volt, hogy ő fogja megnyerni a versenyt.

Láttam Marie-t a túlsó sarokban, amint fel-le ugrálva szurkol neki, miközben teljes szívéből hisz abban, hogy a fiú győzni fog. Amikor Graham bebizonyította a képességeit a célba ért, felálltam, és a lelátó túlsó oldala előtt elhaladva, át a konditermen, kerestem egy automatát.

Amikor visszatértem – ötven centtel szegényebben, de egy zacskó Doritossal gazdagabban –, a közönség első soraiban megpillantottam Olive-ot a családjával.

Előző nyáron, közvetlenül iskolakezdés előtt, Olive-val az alagsori szobájában lógtunk, amikor elárulta, hogy úgy gondolja, lehet, hogy leszbikus.

Azt mondta, hogy nem biztos benne. Csak úgy érzi, nem teljesen hetero. Szerette a fiúkat. De kezdte azt hinni, hogy talán a lányokat jobban kedveli.

Biztos voltam abban, hogy én vagyok az egyetlen, aki ezt tudja. Ahogy abban is, hogy a szülei gyanakodni kezdtek. De ez nem rám tartozott. Nekem az volt a dolgom, hogy a barátnője legyek.

Így azt tettem, amit a barátnők szoktak. Például órákon át néztem vele a videóklipet, és vártam, hogy felbukkanjon köztük Natalie Imbruglia *Törn* című száma, hogy Olive kigyönyörködhessen magát az énekesnőben. Nem volt teljesen önzetlen cselekedet a részemről, mivel ez volt a kedvenc dalom, és arról álmodoztam, hogy

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

levágatom majd a hajam, és akkor úgy fogok kinézni, mint Natalie Imbruglia.

Ahogy abban is volt némi önös érdek, hogy néhány hetente hajlandó voltam újránézni Olive-val a *Titanicot*, miközben ő egyfolytában azt találgatta, hogy bejön-e neki Jack és Rose szexjelenete, mert hol Leonardo DiCaprióhoz, hol Kate Winslethez vonzódott inkább.

– Szia! – köszönt rám, amikor észrevett a medencénél.

– Szia! – köszöntem vissza.

Olive egy kigombolt világoskék oxford inget viselt, alatta egy egyszerű fehér toppal. Koromfekete egyenes haja a vállá alá ért. Ilyen névvel, mint Olive Berman, nem is gondolná az ember, hogy félig zsidó, félig koreai, de büszke volt rá, hogy az anyja családja Dél-Koreából származik, ahogy arra is, hogy milyen flancos båt micvája¹ volt.

– Mit keresel te itt? – kérdezte tőlem.

– Marie rángatott ide, aztán meg lerázott.

– Ah – bólogatott Olive. – Ez a Könyvkereskedők Lányára vall. Graham miatt jött?

Graham nevét egy grimasz kíséretében ejtette ki, és nagyra értékelttem, hogy ő is gáznak találja a srácot.

– Ja – feleltem. – De... álljon csak meg a menet! Te miért vagy itt?

Olive bátyja egészen az előző évi ballagásáig úszott. Olive is megpróbált bekerülni a lánycsapatba, de nem sikerült neki.

– Az unokatestvérem, Eli a Sudbury színeiben versenyez.

Olive anyukája elfordult a medencétől, és rám nézett.

– Szia, Emma! Gyere, ülj le hozzánk!

---

¹ Zsidó szertartás, amikor egy lakoma keretében megünneplik a 12 éves lánygyermek nagykorúvá válását.